

Ангел

Микола Руденко

Чоловіки у зеківських бушлатах
В вечірнє небо дивляться гуртом:
Під місяцем, посеред хмар кошлатих,
Кільце з'явилося.
Корабель-фантом.

Брати по розуму. Літаюча тарілка.
Чи, може, Божий знак — Його печать.
І люди, наче п'яні без горілки, —
Сміються, борюкаються, кричать.

Наглядачі сховались — небезпечно
Між зеків тертися у мить таку.
І виглядає вельми недоречно
Солдатський пост у дротянім кутку.

Якщо вони літають понад нами —
То, звісно, допоможуть.
Чи вони
Вважають нас не Божими синами,
А виплодом глухого сатани?..

Відтак здалося, що земля убога
Зашепотіла із-під наших ніг:
— Якщо немає правди там, у Бога,
То як життя Він сотворити міг?

День, два — і розпадуться загорожі,
І всі ми рушимо по холодку.
Туди, де вранці зацвітають рожі,
Де граються онуки у садку...

Повзла, повзла по циферблату стрілка,
Та не мінялись табірні краї.
І в небі не з'являлася тарілка —
Хоч як не виглядали ми її.

Зненацька чую: хтось небесний кличе.
Я глянув на схід сонця — і вгорі
Побачив світле, молоде обличчя
Та крила із ранкової зорі.

То ангел був, що з Божими дарами
Колись приходив пить святий нектар.
Та нині він летів над таборами
І кров'ю плакав із ранкових хмар.